

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **B. D.**

státní příslušnost Tuniská republika

toho času pobýtem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 269, 735 64
Havířov

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2020 č. j. OAM-512/LE-BA04-LE24-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bártý se určuje částkou 6.800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2020 č. j. OAM-512/LE-BA04-LE24-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevnou nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za prokázáno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z věřitele, od něhož si v Tuniské republice půjčil peníze, a jeho lidí, kteří mu telefonicky vyhrožovali smrtí za to, že přestal splácet svůj dluh. Žalovaný poukázal na to, že Tuniská republika, jakožto země původu žalobce, je dle ust. § 2 vyhl. č. 328/2015 považována za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V případě žalobce žalovaný nezjistil, že jeho zemi původu nelze považovat za bezpečnou a shledal tak naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako věcně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a žádal, aby mu pro toto řízení o žalobě byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 31. 3. 2020 č. j. 18 Az 19/2020-10 vyhověl a zároveň vyzval ustanoveného právního zástupce k doplnění podané žaloby. V podání ze dne 8. 4. 2020 právní zástupce žalobce vytýkal žalovanému nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí v tom, že nevyhodnotil podmínky uvedené v § 16 odst. 2 zákona o azylu řádně a nezabýval se specifickou situací žalobce. Žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany proto, že se obává o svůj život vzhledem k tomu, že si vypůjčil peníze od bývalého tuniského vojáka, a ten mu teď vyhrožuje. Žalobce se na příslušné státní orgány v zemi původu neobrátil z toho důvodu, že jde o vojáka s vysokou hodností, což by vedlo jistě k tomu, že by mu nebyla poskytnuta příslušnými úřady jakákoliv pomoc a své postavení by namísto toho spíše zhoršil. Potvrzuje to podle jeho názoru i odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný sám připouští, že soudnictví v Tunisu není nezávislé. Je všeobecně známo, že tuniské bezpečnostní složky a úřady jsou silně zkorumpované, a pakliže ve vlasti žalobce „vládne“ korupce v nebyvalé míře, je zcela pochopitelné, že se neobrátil na státní orgány, neboť věděl, že jeho věřitel s ohledem na svoji hodnost má známosti na vyšších místech a že mu proto státní orgány nijak nepomůžou. Žalovaný se podle něj měl zabývat otázkou, zda vůči jeho osobě považoval jeho zemi původu za bezpečnou, s čímž se řádně nevypořádal. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 12. 5. 2020 zejména zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že v jeho případě nelze Tunisko považovat za bezpečnou zemi. Pakliže žalobce odkázal na internetové zprávy týkající se korupce a potlačování svobody projevu a shromažďování v Tunisku, tyto okolnosti podle žalovaného jsou obecného rázu a nemají žádnou souvislost s případem žalobce. Neprokazují tedy, že v jeho případě nebylo možno Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu.

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2020 č. j. OAM-512/LE-BA04-LE24-2019 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s).
5. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 12. 2019. Následně vydal žalovaný dne 2. 1. 2020 rozhodnutí, kterým byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z tohoto rozhodnutí je patrné, že žalobce byl již předtím zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPP-170364-20/ČJ-2019-030022, ze dne 23. 12. 2019 za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že dne 18. 12. 2019 byl rentgenovou kontrolou německé policie v nákladovém prostoru objeven a prokázal se platným cestovním dokladem. S ohledem na to, že bylo vozidlo zastaveno na německé straně po příjezdu z ČR, byl žalobce na základě readmisní dohody předán do ČR, a následnou lustrací bylo zjištěno, že není oprávněn k pobytu na území ČR. Z fotokopie rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 12. 2019, jímž bylo uloženo žalobci správní vyhoštění a stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, krajský soud zjistil, že v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl do protokolu o výsledku, že se mu do Tuniska vrátit nechce, vzhledem ke špatné ekonomické situaci v této zemi, ale vrátit se tam může. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 3. 1. 2020 poskytl žalobce údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž uvedl, že dne 2. 10. 2016 přiletěl do Kataru, kde pobýval 3 roky, a poté odletěl do Srbska. Tam byl asi po dobu 3 měsíců a následně nastoupil do kamionu poblíž hranice, řidič o tom nevěděl a odjel. Chytili ho v Německu a byl vrácen do České republiky. Po dobu pobytu v Kataru měl pracovní povolení, a protože tam měl trochu problémy, rozhodl se odjet. Jako důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl to, že je v Tunisku zadlužený. Půjčil si peníze od jednoho člověka, které potřeboval na léčbu své matky. Do Kataru odjel, aby si vydělal a splatil dluh. Něco z Kataru splatil, avšak ne všechno, navíc v Kataru už nevydělával tolik a dotyčný člověk mu vyhrožoval. Dříve to byl voják a poté začal obchodovat, tak měl peníze a žalobce si od něj půjčil. Dne 10. 1. 2020 byl se žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru bylo zjištěno, že žalobce v zemi původu nebyl nikdy trestně stíhán, nikdy tam neměl žádné konkrétní problémy se státními a bezpečnostními orgány. Jiné problémy než s oním člověkem, od něhož si půjčil peníze, a který mu vyhrožoval, ve vlasti neměl. Člověk, který mu peníze půjčil, měl vojenskou hodnost a nyní působí jako obchodník. On sám mu nikdy osobně nevyhrožoval, ale má kolem své lidi, kteří žalobci vyhrožovali, protože včas dluh nezaplatil. Tyto výhrůžky se realizovaly mimo Tunis v době, kdy žalobce v zemi původu již nepobýval, telefonicky. Pokud by výhrůžky oznámil policii, ta by mu nepomohla, neboť jeho věritel byl na vojně a měl vysokou hodnost, má známosti a ví, jak na to a zná zákony. V průběhu pohovoru byl žalobce požádán, aby vysvětlil, proč v rámci správního řízení o správním vyhoštění uvedl, že se do Tuniska vrátit může, ale že tak nechce učinit kvůli špatné ekonomické situaci. Na to

žalobce pověděl, že u policie si na to nevzpomněl, protože byl 3 dny zadržen, a bylo mu jasné, že s ním policie bude řešit nějaká překročení hranice. Součástí správního spisu žalovaného byly jím použité zprávy o zemi původu žalobce a informace Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky z dubna 2019 „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“ a informace téhož odboru MV ČR ze dne 27. 6. 2018 nazvaná „Bezpečnostní a politická situace v zemi“.

6. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
7. Žalobce v doplnění žaloby učiněném jeho ustanoveným právním zástupcem v podání ze dne 8. 4. 2020 namítá nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný podle jeho názoru řádně nevyhodnotil podmínky výše citovaného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, což spatřoval v tom, že žalovaný se nezabýval jeho „specifickou situací“. Tu žalobce spatřoval v obavách o svůj život, protože si půjčil peníze od bývalého tuniského vojáka, který mu vyhrožuje, a protože se jedná o vojáka s vysokou hodnotou, nebyla by žalobci poskytnuta v případě žádosti patřičná pomoc příslušných úřadů. Žalobce v této souvislosti poukazoval na korupci v zemi původu, z čehož dovozoval, že tuto zemi nelze vůči němu považovat za bezpečnou, a je proto v jeho případě dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu z důvodu hrozby vážné újmy uvedené v § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (poznámka soudu: V závěru tohoto podání se právní zástupce žalobce zmiňuje namísto Tuniska o Gruzii, zřejmě administrativním nedopatřením). V projednávané věci je nesporné, že žalobce je státním příslušníkem Tuniska, kterou Česká republika považuje v souladu s ust. § 2 bod 23. vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného zákonného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka tedy v projednávané věci naplněna nesporně byla. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V tomto směru žadatel vyslovuje obavy z jednání soukromé osoby, od které si vypůjčil peníze, a která mu měla proto vyhrožovat prostřednictvím dalších soukromých osob. Mělo se tak stát v době, kdy žalobce nepobýval již v Tunisku. Ve shodě s žalovaným musí krajský soud především vyslovit pochybnost o tomto tvrzeném důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce v rámci řízení ve věci jeho správního vyhoštění do protokolu o provedeném pohovoru sdělil, že se do Tuniska vrátit může, avšak nechce tak učinit kvůli ekonomické situaci. V rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany pak uvedl, že v zemi původu neměl žádné problémy se státními orgány a má potíže kvůli dluhu. Z použitých zpráv o zemi původu nelze přitom učinit závěr, že by tuniské bezpečnostní orgány nebyly žalobci schopny poskytnout pomoc, pokud by se na ně se svou žádostí obrátil. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Tunisko považovat za bezpečnou zemi a na tomto závěru nemohou nic změnit ani jeho námitky týkající se obecných problémů korupce či potlačování svobody projevu a shromažďování v Tunisku.

8. Žalobcem tvrzené důvody v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byly naplněny podmínky pro zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň také nebyl povinen posuzovat, zda žalobce, jakožto žadatel o udělení mezinárodní ochrany, neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona.
9. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
11. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu 2 úkonů právní služby po 3.100 Kč a 2 režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžoval sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 25. června 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce